

(המשך מעמוד 15)

נכון, אני מנקה את הבית. גם אינני מפתחת קריירה גדולה. אבל אני חושבת שהכל צריך לקרות לאט. התנועה לשיחרור האשה טועה. רק בעוד כמה דורות יתרחש השוויון האמיתי." נדמה שגם מייסד הדת בעצמו לא האמין בעיקרון של שוויון זכויות. למרות ההצהרות, אין נשים יכולות להיבחר למועצת ההנהגה העליונה, וכשמת אביהן, הן זוכות רק בחלק קטן של הירושה.

ילד טוב

מכין שיעורים

ד"ר יופי החיצוני מקבל מימדי ענק כאשר הוא יוצא מתחומי הבית הפרטי אל הציבור.

בשנת 1953 הסתיימה על הר הכרמל כחיפה בניית מיקרדש הבהאים, הנקרא בפי החיפאים "מיקרדש כיפת הזהב". גובהה של הכיפה — 40 מטר, והיא מצופה ב־14 אלף לבנים מזהובות ששובאו מהולנד.

מעברו האחר של הרחוב נמצא בניין מושב בית הצדק העולמי. הבניין נבנה כדוגמת הפרתנון היווני. הוא מוקף ב־58 עמודי-שיש. מישקל כל

הם אוסרים שתיית משקאות חריי פים. עישון סמים, הימורים, אלימות, הומוסקסואליות והוצאת דיבה. כל בהאי חייב להתפלל לפחות פעם אחת ביום. הוא יכול לעשות זאת בכל מקום.

מיספר החגים מועט. השנה מחולקת ל־19 חודשים בני 19 ימים. כל ראש חודש הוא כעין חג, שבו מתכנסים בני הקהילה, משוחחים, מתפללים ואוכלים בצוותא. ראש השנה חל ב־21 במאוס. החודש שלפניו מוקדש לצום ולתפילות. שאר החגים: ימי הולדתם ומותם של הבאב והבהא־אללה נחוגים גם הם בתפילות תגיגיות.

הדת הבהאית אינה מאמינה בכוחה נים, בראש כל קהילה עומדים תישעה מנהיגים רוחניים, הנבחרים בבחירות חשאיות. מנהיגים המקומיים בוחרים בארציים, ואלה בוחרים בהנהגה העולמית.

שימלה לבנה

ונגינת צ'לו

ד"ר ווידו (38), מרים (32) ובנם ארמונד (9) רואים עצמם כבהאים טיפוסיים. ארבע שנים הם נמצאים

הבעל הנכה

הקליט 20

קלטות של

טרוניות נגד

אשתו, ואחר־כך

ידה בה למוות

ניגשתי אליה, הצמרתי את האקדח לגבה ויריתי כדור ראשון בגב. יריתי בגב, כי אני יודע שיש שם מקום שגורם לשיתוק, אבל אני לא רואה טוב, מהסוכרת, ואולי פגעתי במקום אחר. אני לא התכוונתי להרוג אותה. אילו רציתי להרוג, הייתי יורה לה בראש!

מייד אחרי שיריתי, היא הסתובבה אליי והתחילה להתגושש איתי. היא רצתה להוציא ממני את האקדח, נגעה לי בראש ובידיים ובזרועות, ואז פיתאום יצא כדור. כשהיא התגוששה איתי לא ראיתי שיוצא לה דם מהגב, כי פניה היו אליי. היתה אולי דקה בין היריה הראשונה לשנייה. פיתאום היא נפלה ליד הטלפון. אני לא זוכר, אבל כנראה שיריתי בה עוד כדור אחד ברגל, אולי לא יריתי, ורק כאשר נשענתי על השולחן נפלט עוד כדור ופגע בה.

כאשר יריתי בה עמרתי, אבל התחלתי ליפול. רציתי לירות גם בעצמי, אבל נתפסה לי היד. כשהשטח רים באו, כבר הצטרעתי על הכל מאוד־מאוד. רק כאשר הייתי כמיש־טרדה אמרו לי שהיא מתה. אני אמרתי לכולם שלא התכוונתי להרוג אותה, רק לפצוע אותה, כדי שתהיה נכה כמוני.

עד כאן עדותו של ראובן מורח.

רצח

מכסתא גלגלים

"יכולתי להכין שיעורים, לקרוא

ספר, לצפות בטלוויזיה או לנגן

בפסנתר. אמרתי לעצמי בלב:

תהיה ילד בהאי טוב ותכין שיעור

רים — וזה מה שאני עשיתי!"

עמוד — 22 טון. הקמת הבניין עלתה 20 מיליון דולר.

בהרוד בנונים כעת בניין, שצורתו החיצונית תהיה כדוגמת פרח הלוטוס. את כל הבניינים מקיפים גנים מפוארים, המלאים בצמחים אכזוטיים, באגרטלים, במנורות ובקישוטי נשרים וטווסים.

על אחד מקירות חדר־האורחים של גווידו ומרים תלוי תצלום ציבועני של הפרתנון החיפאי. גווידו מביט בתמונה ומדבר על צניעות, מתעקש לטעון כי זהו אחד מעיקרי הדת. "צניעות בלב בוש, באוכל, בכל דבר", הוא אומר.

כאן מתערב דוגלאס מרטיץ, החושש מהסתירה שבין הפרתנון לצניעות. "אנחנו ככל בני־האדם", הוא ממזר לר־מר. "למה שלא יהיו גם לנו בניינים מפוארים?"

לאחר שאכלה מאכלים צנועים, ב־בית נקי וממורק, מתכנסת בדרך כלל המישפחה הבהאית הטיפוסית לטקס הנקרא התייעצות: כל בני־המשפחה משוחחים ביניהם על עניינים מישפחתיים ומחליטים ביחד כיצד לנהוג במיקרים הדורשים הכרעה.

ארמונד קולארד, ילד בהאי, נוטל חלק פעיל בטיקסי התייעצות המישפחתיים. "ביום שבת אנחנו מתייעצים בינינו היכן לבלות את היום. אני רוצה לנסוע לג'ורג'יה. אמא ואבא רוצים לבלות בחוף־הים", הוא אומר.

"ואו, ארמונד, מי מחליט לאן נוסע עימך? מאיצה בו אמא קולארד. "הרוב קובע", מודה ארמונד בחוסר־חשק.

"אני מנצלת כל הזדמנות כדי לנהל איתו התייעצויות", אומרת מרים. "וכך, מתוך אירועים של יום־יום אני מלמדת אותו מה זה אהבת האנושות, שבר ועונש, התרחקות מדיעות קרומות, חשיבה עצמאית וחרציות."

ההתייעצות הבהאית, מסתבר, נר־שאת פרי. בשבוע שעבר נותר ארמונד לבדו בבית. "יכולתי להכין שיעורים, לקרוא ספר, לצפות בטלוויזיה או לנגן (המשך מעמוד 34)

כחיפה. גווידו, עורר־דין במיקצועו, הוא מנהל כוח־האדם של המרכז. הוא יליד אוסטרליה, והגיע לדת הבהאית במיקרה.

"אני ממישפחה קתולית", הוא מספר. "כשהייתי בן 24, בדיוק בגיל שבו מתחילים לשאול שאלות, פגשתי בגן ציבורי בוינה כקבוצה של בהאים. הם נתנו לי סיפריקריאה. קראתי ומצאתי שזו דת מעניינת, התחלתי לבוא לפגישות שלהם. אחרי חצי שנה החי־לטתי שגם אני בהאי."

כדאי להיות בהאי אין צורך לעבור טקס מיוחד. כל מה שצריך לעשות הוא להאמין בעיקרי הדת, להשתתף בפגישות שות המקומיות, ובקהילות מסוימות גם להירשם בספר־הקהילה כחבר מן המניין.

מרים, דור שני לדת הבהאית, העובדת כמזכירה במרכז, נולדה באיראן ועברה עם משפחתה לאוסטרליה כשהייתה בת 5. בשגרלה השתתפה במקלה־שירה בהאית. כאחת ההופעות פגשה וגווידו, שכבר היה בהאי. הם התאהבו והחליטו להתחתן. קודם כל נאלצו לזכות בהסכמת הוריהם, חתונה בהאית נערכת רק אחרי שארבעת ההורים הסכימו לשידוך.

טקס החתונה פשוט: החתן והכלה חייבים לומר מישפט אחד: "אנו נקשר רים זה לזה ברצון האל". כל השאר תלוי ברצונם. מרים, למשל, רצתה ב־שימלה לבנה ובנגינת צ'לו.

מייד אחר־כך החלו לנהל אורח חיים בהאי, שהוא נוקשה ובלתי־מתפשר.

אחד מכללי הבית הבהאי הוא השמירה על הנקיון, כך ציווה בהאי אללה: חיצוניות נעימה מעידה על פנימיות טהורה. ואכן, ביתם של גווידו ומרים נקי להפליא. הריצפה ממורקת. הרדיטים מצוחצחים, ואין אף גרגיר־אבק אחד. מרים היא המנקה את הבית, והיא גם שמגינה בהתלהבות על הכלל הבהאי הדורש שוויון־זכויות בין גברים לנשים.

יום לאחר מותה של המנוחה הגיע מיכתב לבנה מנישואיה האשונים. ושם כתב לו הנאשם כי שלח קלטות לירושלים, והוא ביקש שישמעו את הקלטות.

אברהם סלע, אחיה של המנוחה, המתגורר בירושלים, ישב שיבעה כבית אמו, כאשר הודיעה לו אשתו כי התקבלה בביתם חבילה שחבילה קלטות ששלח מירוחם. "אמרתי לה: אני לא רוצה לראות או לשמוע! תני את הכל לציון, הבן שלה, שימסור אותן למישרטה לא מעניין אותי הקסטות האלה, בשבילי הן לא חשובות. אחותי הלכה, ויותר אין לקסטות שום חשיבות."

עשר קלטות הוגשו לבית־המישפט יחד עם הארזיה המקורית שבהן הגיעו לביתו של סלע. קופסת־נעלים כחולה היתה מונחת על דוכן־השופטים, והנאשם אמר כי הוגשו לבית־המישפט רק חלק מהקלטות ולתול הללו. "אני נשבע שלא תיכנתני כלום. הכל ישנו בקלטות, אבל הם העלימו חלק מהקלטות. שישבעו בלדים שלהם שלא העלימו קלטות, ואני מוותר על הכל!"

"הקלטות שני סטים, אחד שמתי בתיבת־מתכת כל־לי־עבודה והוא נמסר צאת בעליית־הגג בדירת, ואת הסט השני שלחתי לאח שלה בירושלים. אני מבקש שימצאו את התיבה בבית, ויביאו אותה, ואז יראו שלא התכוונתי להרוג אותה", חזר ואמר הגנב הנכה, המורה כי הרג את אשתו אך לא רצח אותה.

תלות כביסה ולשים את האטב, ואני יכול להשתמש רק בידי השמאלית. כלים הייתי שוטף ביד קלטות כשרציתי להקליט את מחשבותי נגד אשתי, ביקשתי מהילדות בכל פעם שיקנו לי קלטת או שתיים והיו לי גם קלטות ישנות בבית, והשתמשתי גם בהן.

היו לנו צרות הרבה שנים. לכן שלי מנישואיי הקודמים לא סיפרתי על הצרות, כי לא רציתי להראי אותן, אבל פניתי לאחיה של אשתי, שגר בירושלים, וביקשתי שיבוא לדבר איתה.

שלחתי את אשתי פעמיים לאמר ריקה, אולי תהיה בסדר. לפני שחזרה הביתה, אני והילדות נחרנו והייטם חדשים לבית, בהפתעה. עשיתי הכל כדי שתתנהג אליי בסדר. כל פעם שעשתה כדור בגב שלה, אני בעיה הייתי מדבר בקלטות.

בתחלה, בקלטות, אמרתי שאני אהרוג אותה. באמצע אני משנה את דעתי, לא רוצה להרוג אותה, כי אם היא תמות, אז היא לא תסכול. אבל אם היא תהיה נכה כמוני היא תרע אך אני מרגיש. שתשב בכיסא־גלגלים כמו שאני יושב! אבל כל הזמן קיוויתי שהיא תשנה את דעתה ותהיה בסדר איתי, ואז אני אחזור בי מהכל. אבל היא לא חזרה בה. ורציתי לעשות אותה נכה ויריתי כדור בגב שלה.

טילפנתי לה לעבודה ואמרתי שאני מרגיש לא טוב, והיא באה הביתה והיה ריב, וכאשר היא יצאה מהמיטבח לכיוון הטלפון, לקחתי את האקדח,

אובן מירוחי ישב בכיסא־גלגלים והחזיק את ידו הימנית המשותקת, כידו השמאלית הבריאה. התובעת דורית שפירא האשימה אותו כי לפני חצי שנה ירה ורצח את אשתו, מזל פורטונה מירוחי, בדירתם בפתח־תיקוה.

הקישו המקריח לא הכחיש כי ירה באשתו כידו הבריאה, אבל הוא טען כי לא התכוון להרוג אותה. אלא להפוך אותה לנכה כמוהו, כדי שתבין את סיבולו שלו. "אני מאוד מצטער ומתחרט שמתה", אמר בקול חנוק.

זוה סיפורו של הבעל הירוחי: לא תיכנתני להרוג אותה, זאת האמת! את הכל תמצאי ב־20 הקלטות. את כל האמת אמרתי בקלטות האלה, קיוויתי שאשתי תהיה בסדר ואז אני אשמיר את כל הקלטות.

כל פעם שהייתי לבד, והייתי הרבה זמן לבד, הייתי מקליט את מה שהיה לי על הלב. הקלטתי 20 קלטות, 40 צדדים:

בשנתיים האחרונות אני מרותק לכיסא־גלגלים ואני מוגבל מאוד. לא יצאתי בכלל מהבית. אפילו סיגריות אני לא יכול לקנות לבד, וצריך לשלוח מישהו שיקנה לי הרגלים שלי רדומות, ואני לא יכול ללכת. אני יכול קצת לעמוד, אבל אחרי שאני הולך קצת, אני מקבל התכווצויות וצריך תיקף לשבת.

אשתי עבדה, ואני הייתי צריך לעשות כל מיני דברים בבית, אבל אני לא יכול לתלות כביסה, כי הכל נופל לי מהיריים. צריך שתי ידיים כדי